

FŐVÁROSI ÜGYEK.

Apróságok.

— A városházáról. — Amit a hatóság nem lát. —

Budapest, szeptember 7.

A városházáról.

Bárczy, Vázsonyi, Festetics gróf. Ez a három név került e héten a mindent tudók asztalára — főpolgármester-jelöltnek. Érdekes, hogy a három ur mindegyike kijelentette, hogy semmit sem tud a jelöltetéséről, az egész hír tehát egyszerű kacsa. Pedig nem is olyan valószínűtlen, hogy mégis a három ur valamelyike, úgy tetszik, Festetics Géza gróf lesz a főpolgármester. Bárczy István, a polgármester bizonyára nem. Nincs oka rá, hogy az állását elhagyja. Olyan kiváló ügyességgel reformálta meg törvényhozás nélkül a fővárosi törvényt, hogy ma a polgármester személyében egyesül minden: tanács és törvényhatóság. Amit ma a polgármester tesz, mond, vagy akar, azt a főváros minden fóruma egyhangulag teszi, mondja, vagy akarja. A Bárczy szempontjából tehát a főpolgármesteri állás neki — nem szükséges.

A kormányknak talán szüksége volna a főpolgármesterre, de bizonyos, hogy nem sok munkát adhat neki, amíg olyan a polgármester, mint a mostani. Mindamellettt bizonyos, hogy a forma kedvéért betöltik az állást, de, hir szerint, csak a községi választás befejezte után. Az új törvényhatóság választja meg az új főpolgármestert.

*

A községi választások előcsatározása végre megkezdődött. Küldöttségek jelennek meg a polgármesternél és kérnek. Az egyik templomot, a másik iskolát, a harmadik parcellázást és egyebet. A polgármester jó ember és bőkezű. Senkit el nem bocsátana üres kézzel. Mindegyiknek ad — bőséges ígéretet. Magában pedig mosolyog a polgármester ur, mert a községi választás még sohasem volt úgy előkészítve, mint az idén.

Az előcsatár-küldöttségek is körülbeül sejtnek valamit. Igen szerények, igen panaszos a hangjuk. És igen kíváncsiak. Szeretnék tudni, hogy mi lesz, hogy lesz. Mikor lesznek a választások, kik lesznek a jelöltek, lesz-e ellenzék. Egyáltalán érthetetlen előttük, hogy senki sem áll velük szóba, sem a jelölendők, sem a mandátumbirtokok, sem a pártvezérek. Persze a polgármestertől szeretnének egyet-mást megtudni. Azért jelennek meg illően, mint kérelmező deputátusok. A pol-

Iktatószám

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

352. 823.1

Hely

Idő

1912

Személy

Helyszám

Szerző

Cím

Apróságok [Főv. ügyekről] A városházáról,
Amit a hatóság nem lát [szemét, vendéglő, építkezés]

Forrás:

Magyarország

B30
(Hely)

1912. IX. 8.
(Idő)

(Köt. v. füz.) Oldalsz.

gármester viszont ígér mindent, a választásokról pedig hallgat. Nem árulja el, de talán nem is tud róla, hogy az ideai községi választásokon mindenre lesz szükség, csak választókra nem. El van paktálva mind a tíz kerület.

Nagyon szomorú jelenség ez, de érthető. A választók, hiszen a multkor is irtunk róla, a csömörlésig tele vannak a községi viszonyainkkal. Olyasmi, ami a népnek kell, a mai rendszertől nem várható. Hiszen már a panaszkodás is megszűnt. Ki beszél ma drágaságról, házbéruzsoráról, hamis élelmiszerről, cselédmizériákról? Segíteni nem segít seki. És beletörődnek a változhatatlanba, a drágaságba, a házbéruzsorába és egyéb kellemetlenségekbe, sőt, mint a példa mutatja, abba is, hogy olyan legyen a községi választás, amilyennek ígérkezik: paktumos, klikk-, illetőleg időszerű, — megfelelő a mai rendszernek.

Amit a hatóság nem lát.

Tegnapelőtt a Rákóczi-uton jártam. Tegnap is, ma is. Szeles volt az idő s minduntalan behunytt szemmel kellett előre igyekezni, mert a szél porfelleget vágott az arcomba, akárcsak otthon a falumban. És tele volt a gyalogut szeméthegekkel. Papirrongyok, ételhulladékok halmazát görgette a szél. Undorító látvány, amit persze a hatóság nem lát. Éppen olyan undorító, mint a Pusztaszentlőrincz—kavicsbánya közötti vasútvonal, amelynek a mentén szemétbástyákat épít a meggondolatlan nép. Pedig milyen utálatos látvány, mikor a kupé ablakából csupa szemétdombra nyílik a kilátás. Mint a Rákóczi-ut piszkos gyalogjárója.

ponti nyomtatványok XX. csoport 32/a sz.

A központi városháza épületében ezer számra ül a tisztviselő és sok ezerre rug az ügyes-bajos felek tömege. A rengeteg épületben gondoskodtak mindenről, csak arról nem, hogy mit tegyen az éhes ember. Mert akár városi alkalmazott, akár ügyes-bajos fél éheznek meg, enni szeretne. A városházán ezzel a fontos lelki állapottal nem törődnek. Pedig ez a gondatlanság sok, igen sok pénzébe kerül a városnak. A megéhezett t. i. vagy a folyosókon kocsikázó oszonnás nénitől vásárol valamit, amit sebtiben bekap és esetleg megrontja a gyomrát, vagy elszalad az egyik kapu alatt levő kocsimába és ott szánja rá magát arra, hogy török, vagy szakad, de eszik valamit. Ez a kapkodás, a hivatalból való eltűnés: kára a fővárosnak, majdnem olyan nagy kára, mint annak, aki a kénytelen falatokat rágatlanul vagy lehetetlen helyen nyeli le. Segíteni lehetné rajta igen könnyen. A városházi kis lebujkocsmákat be kell csukni s helyettük nyitasson a város egy tiszta, modern és olcsó vendéglőt. Ez olyan egyszerű valami, ami miatt még új városházát sem muszáj építeni.

*

Nem építenek Budapesten, de ne is építenek. Még a lakászsora sem olyan kínos, mint az a rémitő embertelenség, ahogy nálunk az építkezést végzik. Egy-egy palota építése az egész városnegyedét izgalomban tartja. Elsőbb elzárják a gyalogutat, azután telehányják sárral, szeméttel a kocsit. Lárma, veszekedés, kopácsolás, por piszok egészíti ki a kellemetlenkedést. Sok külföldi városban látható az építésnek egészen más rendszere. A bentást zárt palánkokon belül végzik a legszűkebb utcákban is. Por és szemét nem zavarja sem a szomszédokat, sem a járókelőket. Az építés hasonló módon történik. Szóval az építés miatt nem szenved egy városnegyed népe, mint Budapesten. Tessék csak a Károly-körut—Dohány-utca sarkán folyó munkát megtekinteni, még a villamos sinek mentén is építőanyag hever s a gyalogos nép ugyancsak zavarban van, hogy miképp vergődjön át a legnagyobb forgalmu körut kocsitján, amelynek most mind a két oldalán egyszerre foglalták le a gyalogjárót — a hatóság jóvoltából.

Székesfővárosi házi nyomda 1912.